

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΦΩΤΙΑΣ

μηνιαίας κυκλοφορίας συλλογή θεωρητικών κειμένων και μεταφράσεων

τ.05 - Σεπτέμβριος 2015

Μηδενιστικός Κύκλος - Contra Omnes

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Το παρόν έντυπο αποτελεί μία επιθεώρηση η οποία εκδίδεται σε μηνιαία βάση από τον Μηδενιστικό Κύκλο - Contra Omnes και στην οποία δημοσιεύονται θεωρητικά κείμενα από την Ελλάδα και το εξωτερικό από τα διαδικτυακά μέσα Κύκλος Ατομικιστών Αναρχικών, Inter Arma και Nigrum Inferno. Σε κάθε τεύχος του εντύπου θα δημοσιεύονται κείμενα τα οποία μπορεί μεν να μην καλύπτουν στο σύνολό τους το δικό μας σκεπτικό και να μην εκκινούν απ' τις ίδιες αφητηρίες, αλλά βρίσκουμε σε αυτά χρήσιμο υλικό για ανάπτυξη κριτικής και διαλεκτικής για όλο το φάσμα της κυριαρχίας.

Η πρωτοβουλία αυτή αναπτύσσεται για την ενίσχυση της διαλεκτικής στους μηδενιστικούς κύκλους και με στόχευση να αποτυπώσει την πλούσια διαδικτυακή δουλειά στους τομείς της αντιπληροφόρησης και της μετάφρασης σε ένα από έντυπο μηνιαίο σημείωμα. Τυπώνεται και διανέμεται χέρι με χέρι κατόπιν παραγγελίας.

Μηδενιστικός Κύκλος - Contra Omnes
mail: contra_omnes@riseup.net
(Nigrum Inferno, preludeofdespair.squat.gr)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Σελίδα 3** “Η απαλλοτρίωση, E. Vivani”
Σελίδα 7 “Αρχιστές, αναρχικοί και εγωιστές”, Sidney E. Parker
Σελίδα 14 “Πέρα από το ‘Κίνημα’ - Αναρχία!”, DMP
Σελίδα 19 “Χωρίς σκοπό”, Zo d’Axa
Σελίδα 21 “Ύμνος στο Χάος”, Enzo Martucci
Σελίδα 27 “Σπασμένα βιολιά...”, Ορνέλα Μπλακ

“Η απαλλοτριώση”, E Vivani

Πίσω, στα πιο παλιά χρόνια, υπήρχαν ανθρώπινα όντα, που έμοιαζαν με τους καρχαρίες του σήμερα, τα οποία οικειοποιούνταν τους κοινούς πόρους, χρησιμοποιώντας ωμή δύναμη και πονηριά.

Αν είχαν περιοριστεί σε αυτό, δε θα ήταν και τόσο άσχημα, αφού οι θιγόμενοι θα μπορούσαν να υιοθετήσουν τις μεθόδους των άρπαγων και θα ήταν ίσως ικανοί να επανακτήσουν τα χαμένα αγαθά, πασιζοντας τις απώλειές τους.

Το πραγματικό πρόβλημα ξεκίνησε όταν οι άρπαγες, για να παγιώσουν και να αυξήσουν τα προϊόντα κλοπής, θεσμοθέτησαν την εξουσία και αξίωσαν το δικαίωμα να υπαγορεύουν νόμους σε όλον τον κόσμο και ειδικά σε εκείνους, τους οποίους σφετερίστηκαν.

Επομένως, ήταν από τη μια πλευρά οι τύραννοι και από την άλλη οι σκλάβοι.

Οι πρώτοι θα διακήρρυναν με κάποια επισημότητα: “Η ιδιοκτησία είναι ο καρπός της εργασίας και της αποταμίευσης και είναι ιερή και απαραβίαστη”. Η υπεράσπιση της υποκριτικής αρχής της ιερής και απαραβίαστης ιδιοκτησίας έχει ανατεθεί σε τρεις ύποπτες φιγούρες, που κυβερνούν ακόμα. Το μπάτσο, που είναι συνώνυμο της βαρβαρότητας και της αγριότητας και τον παπά και τον ηθικιστή, που είναι οι προσωποποιήσεις του ψέματος.

Κάποιοι φιλόσοφοι εξεγέρθηκαν ενάντια σε αυτήν την αρχή, όταν δήλωσαν: “Η ιδιοκτησία είναι κλοπή”. Χιλιάδες σκλάβοι, ελπίζοντας για ελευθερία και ισότητα, τους ακολούθησαν και χωρίστηκαν σε σχολές και κόμματα καθοδηγούμενα από τσοπάνηδες, που επαναλάμβαναν συνεχώς τους λόγους τους περί δικαιωμάτων και καθηκόντων των εργατών, περί ανθρωπισμού, περί αλτρουισμού, περί αλληλεγγύης, περί αδελφосύνης, περί ισότητας, περί ελευθερίας κλπ, μέχρι που αποκοίμησαν το κοινό

με τη βαρεμάρα τους και εντόπισαν το σχέδιο της μελλοντικής κοινωνίας, λες και έχτιζαν κάποιο κτίριο, ανάμεσα στα θαμπωμένα μάτια των φτωχών και τα ειρωνικά χαμόγελα των πλουσίων.

Αυτοί οι συναισθηματικοί λόγοι μοιάζουν με θρηνολογίες, που φαίνονται να θέλουν να πείσουν τους ιδιοκτήτες να παραιτηθούν από τα υπάρχοντά τους, προς όφελος της εγκαταλελειμμένης ανθρωπότητας. Αλλά, οι πλούσιοι είναι κουφοί, δε συγκινούνται και πάνω από όλα είναι δυνατοί, αφού χρησιμοποιούν τους μπάτσους, τους παπάδες, τους ηθικιστές και τους κοινωνικούς αναμορφωτές με ένα λίγο-πολύ επαναστατικό λούστρο· ακόμα καλύτερα, οι πλούσιοι, βλέποντας πως οι φτωχοί είναι ικανοποιημένοι με το να κλαψουρίζουν και με το να αφήνουν τους εαυτούς τους να καθοδηγούνται από κακούς τσοπάνηδες, γίνονται όλο και πιο ξιπασμένοι και επιθετικοί και σαν να μην έφτανε η βία των βασιλικών και δημοκρατικών εξουσιών, προσλαμβάνουν και ένοπλες ομάδες για να προστατέψουν το κεφάλαιό τους.

Δεμουπολυαρέσουν οι λόγους και ακόμα λιγότερο οι συναισθηματισμοί και οι ρητορίες· για μένα, δεν είναι σημαντικό να γνωρίζω το αν η περιουσία είναι προϊόν εργασίας ή κλοπής· δε σκέφτομαι με όρους δικαιωμάτων και δικαιοσύνης, ούτε θέλω να εξυψώσω τα ανθρωπιστικά αισθήματα. Ξέρω πως πρέπει να ζήσω τη ζωή μου με τη μεγαλύτερη άνεση και ελευθερία, που μου είναι δυνατή και προσπαθώ να εξασφαλίσω για τον εαυτό μου τα απαραίτητα μέσα για να το κάνω.

“Το δικαίωμα στη ζωή δεν το ζητιανεύεις, το παίρνεις”, γι’ αυτό λέω στους συντρόφους μου: ας ζήσουμε όσο αναρχικά μπορούμε, χωρίς να περιμένουμε για το νωθρό ήλιο του μέλλοντος, του οποίου οι ακτίνες θα είναι πάντα ανθυγιεινές για εμάς τους αναρχικούς.

Η κοινωνία μας θεωρεί, με το δίκιο της, εχθρούς και γι’ αυτό, δε ψάχνουμε για κανένα τρόπο συμφιλίωσης, αρνούμαστε τα μέσα αγώνα, που μας προσφέρει -μέσα για πολιτικό και συνδικαλιστικό αγώνα- και διαλέγουμε τα δικά μας μέσα, τα οποία ταιριάζουν

στο δύσκολο σκοπό, που ορίζουμε για τους εαυτούς μας, ανώτερα από εκείνα, που υιοθετούν οι εχθροί μας. Δεχόμαστε την πρόκληση και πολεμάμε χωρίς αναβολή και ανάπαυλα, για να κατακτήσουμε τη νίκη τώρα και όχι σε δύο χιλιάδες χρόνια.

Πολεμάς τη δύναμη με δύναμη, τη βία με βία και την ιδιοκτησία με απαλλοτρίωση.

Προσδίδω στην ατομική απαλλοτρίωση τη σπουδαιότερη επαναστατική σημασία, το υψηλότερο ανατρεπτικό νόημα. Σημαίνει: πρακτική και αποτελεσματική εξέγερση ενάντια στο σύστημα εκμετάλλευσης, που πραγματοποιείται από τους άεργους και τους κυνηγούς της απόλαυσης εις βάρος των εργατών· κατάκτηση του δικαιώματος στη ζωή, τη χαρά και την ελευθερία, γιατί η κοινωνία ποδοπατάει μόνο τους φτωχούς· εκδίκηση ενάντια στους ιδιοκτήτες και τους κοινωνικούς θεσμούς. Ο πολλαπλασιασμός της ατομικής απαλλοτρίωσης είναι μια πραγματική και βαθιά κοινωνική αναταραχή· και το επαναστατικό πνεύμα και ο αναρχισμός -ειδικά τώρα που το σοσιαλιστικό κόμμα αξιώνει να επιβάλλει τη δικτατορία του- δεν έχουν λόγο ύπαρξης και έκφρασης, παρά μόνο ως ουσιαστικά αντικοινωνικές τάσεις.

Η επανάσταση για την καταστροφή των τωρινών και των μελλοντικών θεσμών καταπίεσης και εκμετάλλευσης δεν επιτυγχάνεται σε προκαθορισμένα ραντεβού στα οδοφράγματα, αλλά εκτελείται κάθε ώρα, κάθε στιγμή, μέσα από τις αναρίθμητες επιθέσεις ενάντια στην κοινωνία από τις αδυνάστευτες και εξεγερμένες ατομικότητες.

Είναι απαραίτητο να ανατρέψουμε και να καταστρέψουμε όλες τις αρχές, που στηρίζουν την αποκαλούμενη αστική κοινωνία και η ατομική απαλλοτρίωση από τη μία, δηλητηριάζει την ύπαρξη των πλουσίων, που νιώθουν να πνίγονται κάτω από το βάρος του κινδύνου, που αντιμετωπίζουν τα πλούτη τους και από την άλλη, υπονομεύει το κοινωνικό και ηθικό οικοδόμημα των θεσμών της.

Η συστηματική ατομική απαλλοτρίωση από τους εξεγερμένους και τους δυνατούς, η ασεβής παραβίαση των κυρίαρχων -θρησκευτικών, εξουσιαστικών και ηθικών- αξιών, η εικονοκλαστική βεβήλωση κάθε πράγματος, που θεωρείται ιερό και απαραβίαστο, δημιουργεί τη βάση της επαναστατικής και αναρχικής κριτικής, το λόγο ύπαρξης του αντικοινωνικού αναρχισμού.

Αυτός είναι ο λόγος που εμείς, ως αναρχικοί, ξεσηκωνόμαστε ενάντια στη σταυροφορία των φτηνιάρηδων ανθρωπιστών, των αλτρουιστών μαγαζατόρων, που υποστηρίζουν πως θα θεραπεύσουν την κοινωνική σαπίλα με επιδέσμους.

Εκείνοι, που υποστηρίζουν την επανάσταση και τη συλλογική απαλλοτρίωση -του μέλλοντος- και αποκηρύσσουν την ατομική απαλλοτρίωση, είναι μάλλον επίτροποι της μοναρχίας παρά επαναστάτες. Μιλούν για μεταρρύθμιση -ίσως χωρίς κοινοβούλιο-, αλλά όχι για επανάσταση, πόσο μάλλον για αναρχισμό.

Το παράδειγμα της δράσης του Ζυλ Μπονό -για να αναφέρω μόνο ένα όνομα- αξίζει, για μένα, πολύ περισσότερο από όλα τα επαναστατικά κηρύγματα των κοινωνιστών αναρχικών.

Πεπεισμένος για αυτό, δεν απευθύνομαι στο κοπάδι, που δε θέλει να με καταλάβει, αλλά σε ανθρώπους προικισμένους με ισχυρή θέληση και τους λέω: περιμένοντας την Αποκάλυψη, ας κάνουμε τώρα την απαλλοτριωτική μας επανάσταση, για να πετύχουμε τη δική μας ευμάρεια και τη δική μας ελευθερία.

*Το κείμενο έχει γραφτεί από τον Ιταλό αναρχοατομικιστή Er-
inne Vivani και δημοσιεύτηκε στην ιταλική έκδοση Nichilismo (έτος 1ο, τεύχος 11), το Σεπτέμβρη του 1920. Η μετάφραση έγινε από την αγγλική δημοσίευση του κειμένου, στο 8ο τεύχος (Μάιος 2013) του αναρχοατομικιστικού εντύπου "My Own".*

“Αρχιστές, αναρχικοί και εγωιστές”,
Sidney E. Parker

«Είμαι αναρχικός! Συνεπώς δε θα εξουσιάζω και δε θα εξουσιάζομαι.»
John Henry Mackay

«Ότι αποκτώ μέσω της δύναμης είναι δικό μου και σε
ότι δεν αποκτώ μέσω αυτής δεν έχω κανένα δικαίωμα.»
Max Stirner

Στο βιβλίο του «Ο εγωισμός του Max Stirner», ο John P. Clark υποστηρίζει πως ο Stirner είναι αναρχικός, αλλά και πως ο αναρχισμός του είναι «σε μεγάλο βαθμό ανεπαρκής». Αυτό συμβαίνει επειδή «αρνείται την κυριαρχία του Κράτους πάνω στο εγώ, αλλά συμβουλεύει τους ανθρώπους να αναζητούν την επιβολή πάνω σε άλλους με οποιονδήποτε άλλο τρόπο μπορούν να την επιτύχουν... Ο Stirner παρόλη την αντίθεσή του στο Κράτος... εξακολουθεί να εξυψώνει τη θέληση να κυριαρχεί.»

Η κριτική του Clark προέρχεται από τον ορισμό του αναρχισμού ως αντίθεση στην «κυριαρχία» σε κάθε μορφή της, «όχι μόνο κυριαρχία των υποκειμένων από πολιτικούς κυβερνώντες, αλλά την κυριαρχία των φυλών πάνω σε άλλες, την κυριαρχία του άντρα πάνω στη γυναίκα, των μεγαλύτερων πάνω στους νεότερους, των δυνατών πάνω στους αδύναμους, και όχι λιγότερης σημασίας, την κυριαρχία των ανθρώπων πάνω στη φύση.»

Κατά την άποψη της πληρότητας του ορισμού του είναι παράξενο που ο Clark θεωρεί τη φιλοσοφία του Stirner ως ένα είδος αναρχισμού, έστω και αν είναι «σε μεγάλο βαθμό ανεπαρκής». Δε σφάλλει δηλώνοντας πως ο πυρήνας του θεωρητικού αναρχισμού είναι η εναντίωση στην κυριαρχία και ότι, παρά τα αντικρατικά αισθήματα του Stirner, ο τελευταίος δεν έχει καταρχήν εναντίωση στην κυριαρχία. Πράγματι, γράφει «Γνωρίζω πως η ελευθερία μου περιορίζεται ακόμα και από την αδυναμία μου

να επιβάλλω τη θέλησή μου σε ένα άλλο υποκείμενο, όταν αυτό δεν έχει ίδια βούληση, όπως μια κυβέρνηση, ένα άτομο κτλ.»

Είναι ο συνειδητός εγωισμός, συνεπώς, συμβατός με τον αναρχισμό ; Πέραν πάσης αμφιβολίας είναι δυνατόν να διατυπωθεί μια έννοια αναρχισμού φαινομενικά εγωιστικού. Για πολλά έτη προσπάθησα να το πράξω αυτό και γνωρίζω αρκετά άτομα τα οποία ακόμη υποστηρίζουν πως είναι αναρχικοί επειδή είναι εγωιστές. Το πρόβλημα, ωστόσο, είναι πως ο αναρχισμός ως θεωρία μη-επιβολής επιτάσσει πως τα άτομα αποφεύγουν να κυριαρχήσουν σε άλλους, ακόμη και αν αποσπούσαν μεγαλύτερη ικανοποίηση κυριαρχώντας παρά αποφεύγοντάς το. Το να επιτραπεί η καταπίεση θα ήταν άρνηση του αναρχισμού. Με άλλα λόγια, η «ελευθερία» του αναρχικού είναι ακόμη ένας ζυγός που τίθεται γύρω από το λαιμό του ατόμου στο όνομα ακόμη μίας εννοιολογικής προστατικής έγκλισης.

Το ερώτημα απαντήθηκε μέχρι ενός σημείου από την Dora Marsden σε δύο δοκίμια που εμφανίστηκαν στην κριτική της για «Τον Εγωιστή» στις 12 Σεπτεμβρίου 1914 και της 1η Φεβρουαρίου 1915. Το πρώτο τιτλοφορούταν «Η ψευδαίσθηση του Αναρχισμού»· το δεύτερο ήταν απάντηση σε κάποιες κριτικές.

Μερικούς μήνες πριν από την εμφάνιση του πρώτου της δοκιμίου επάνω στον αναρχισμό, η Marsden είχε εμπλακεί σε μια αντιπαράθεση με τον τρομερό Benjamin Tucker στην οποία υπερασπίστηκε αυτό που η ίδια αποκαλούσε «εγωιστικό αναρχισμό» ενάντια σε αυτό που είδε ως «κληρικο-φιλελευθερισμό» από τον Tucker. Στο πρόωρο τέλος της αντιπαράθεσης ο Tucker την κατήγγειλε ως «εγώιστρια και αρχίστρια», ενώ εκείνη αποκρίθηκε πως ήταν αρκετά πρόθυμη να «μην – σύμφωνα με τον κύριο Tucker – καλείται Άναρχική», αλλά απάντησε άμεσα με το «Εγώιστρια».

Στο διάστημα μεταξύ του τέλους της αντιπαράθεσης και της δημοσίευσης του πρώτου της δοκιμίου είχε προφανώς σκεφτεί διεξοδικά τη σχέση μεταξύ εγωισμού και αναρχισμού και είχε

αποφασίσει πως ο τελευταίος ήταν κάτι που δεν μπορούσε πλέον να πιστευτεί. Η ουσία της νέας της θέσης ήταν η εξής:

Κάθε μορφή ζωής είναι αρχιστική.

«Αρχιστικός είναι κάποιος που επιζητεί να εγκαθιδρύσει, διατηρήσει και διαφυλάξει με τα ισχυρότερα όπλα που έχει στη διάθεσή του, το δίκαιο του προσωπικού του συμφέροντος». Όλες οι αναπτυσσόμενες μορφές ζωής είναι επιθετικές: «επιθετικότητα σημαίνει ανάπτυξη. Ο καθένας παλεύει για τη δική του θέση και για να τη διευρύνει και αυτή η διεύρυνση είναι ανάπτυξη. Και επειδή οι μορφές ζωής είναι αγελαίες υπάρχουν μυριάδες αξιώσεις για εδραίωση αποκλειστικής κτήσης μιας θέσης. Οι διεκδικητές είναι μυριάδες: πτηνό, ζώο, φυτό, έντομο, παράσιτο – καθένα θα διεκδικήσει τη δική του αξίωση σε κάθε θέση όσο αυτό του επιτρέπεται: όπως μαρτυρεί η μαχητικότητα των κουνουπιών, των ζιζανίων και των ψύλλων στην ελάχιστη τυπικότητα της σκούπας της νοικοκυράς, στο τσεκούρι που καθαρίζει, στο δρεπάνι, το δίχτυ του ψαρά, το ρόπαλο του χασάπικου: όλοι οι ισχυρισμοί επιθετικού συμφέροντος αντιμετωπισμένοι έγκαιρα από δυνατότερα συμφέροντα! Ο κόσμος πέφτει σε εκείνον που μπορεί να τον κρατήσει, εάν η ενστικτώδης δράση μπορεί να μας δείξει κάτι.»

Είναι αυτή η επιθετική «εδαφικότητα» που κινητροδοτεί την κυριαρχία.

«Η ζωντανή μονάδα είναι ένας οργανισμός ενσαρκωμένων επιθυμιών και ένα θέλω είναι ένας όρος που υποδηλώνει μια ανησυχία για την ύπαρξη εμποδίων – συνθηκών εύκολων ή δύσκολων- τα οποία βρίσκονται μεταξύ της «εκκίνησης» και της «άφιξης», δηλαδή, της ικανοποίησης. Συνεπώς, κάθε επιθυμία έχει δύο όψεις, εμπρόσθια και αντίστροφη, εκ των οποίων η μία θα ανέγνωζε το «αυτό που δεν έχει ακόμη κυριαρχηθεί» και η άλλη «την προοδευτική κυριαρχία». Οι δύο όψεις αναπτύσσονται η μία σε βάρος της άλλης. Η συνύπαρξη της συνείδησης μιας ελλειπούσης ικανοποίησης με το αντίστοιχο και αναπόφευκτο «ένστικτο της κυριαρχίας», αυτό

που παρατείνει την έλλειψη, είναι στοιχεία που χαρακτηρίζουν τη «ζωή». Η γεφύρωση του μεσοδιαστήματος μεταξύ της επιθυμίας και της ικανοποίησής της είναι η εξάσκηση του «ενστίκτου για κυριαρχία» - η απόφραξη των συνθηκών. Η διάκριση μεταξύ του άψυχου και του ζωντανού περιλαμβάνεται στην ανικανότητα να είσαι κάποιος άλλος εκτός από θύμα των συνθηκών. Εκείνο για το οποίο το τελευταίο μπορεί να ειπωθεί κατέχει ζωή· αυτό για το οποίο μπορεί να λεχθεί το πρώτο είναι άψυχο. Είναι το ένστικτο της κυριαρχίας εκείνο το οποίο έχουμε χαρακτηρίσει αρχιστικό».

Φυσικά, αυτή η εξάσκηση του ενστίκτου για κυριαρχία δεν έχει ως αποτέλεσμα για κάθε μορφή ζωής να γίνει κυρίαρχη. Εφόσον η δύναμη είναι στη φύση άνιση, ο αγώνας για την επικράτηση συνήθως καταλαγιάζει σε μια κατάσταση στην οποία ο λιγότερο ισχυρός καταλήγει κυριαρχούμενος από τον ισχυρότερο. Πράγματι, πολλοί εκ των λιγότερο ισχυρών ικανοποιούν το ένστικτο για κυριαρχία βρίσκοντας τους εαυτούς τους με εκείνους που όντως κυριαρχούν: «ο σπουδαίος κύριος μπορεί πάντα να είναι σίγουρος πως θα έχει αφθονία θυρωρών».

Η Marsden υποστηρίζει πως οι αναρχικοί βρίσκονται μεταξύ αυτών οι οποίοι, σαν τους χριστιανούς, επιδιώκουν να φιμώσουν την τάση για κυριαρχία, προτρέποντάς μας να παραιτηθούμε από τις επιθυμίες μας να κυριαρχήσουμε. Ο σκοπός τους είναι να καταστήσουν «τους ανθρώπους πρόθυμους να ισχυρίζονται πως παρότι έχουν γεννηθεί και ρέπουν προς τον αρχισμό, οφείλουν να είναι αναρχικοί.» Αντιμέτωποι με «αυτή την κολοσσιαία συμπλοκή συμφερόντων, δηλαδή, τη ζωή... ο αναρχικός εισβάλλει με το «Μέχρι εδώ και όχι παραπέρα» του και «εισαγάγει το 'δίκαιό' του της 'απαραβίαστης ατομικής ελευθερίας'.» Ο αναρχικός είναι, συνεπώς, καταρχήν θιασώτης του εμπάργκο ο οποίος βλέπει στην κυρίαρχιση το αποφώλιον τέρας. «Είναι το πρώτο άρθρο της πίστης μου πως οι αρχιστικές καταπατήσεις της 'ελεύθερης' δραστηριότητας των Ανθρώπων δεν είναι συμβατές με το σεβασμό λόγω της αξιοπρέπειας του Ανθρώπου ως Άνθρωπο. Το ιδανικό της Ανθρωπότητας απαγορεύει

την κυριαρχία πάνω σε έναν άνθρωπο από τους συνανθρώπους του... Το ανθρωπιστικό εμπάργκο είναι Απόλυτο: μια διαδικασία η τήρηση της οποίας είναι αγαθή καθ' αυτή. Η κυβέρνηση Ανθρώπου από Άνθρωπο είναι λάθος: ο σεβασμός του εμπάργκο συνιστά Ορθό.»

Η ειρωνεία είναι πως κατά τη διαδικασία αναζήτησης της εγκαθίδρυσης αυτής της κατάστασης της μη-κυριαρχίας που ονομάζεται αναρχία, ο αναρχικός θα υποχρεωθεί να στραφεί σε κυρώσεις που δεν είναι τίποτα άλλο από μια μορφή κυριαρχίας. Στην θεωρητική κοινωνία του αναρχικού θα πρέπει να καταφεύγουν σε μια ενδο-ατομική κυριαρχία της συνείδησης ώστε να αποτρέψουν τη δια-ατομική κυριαρχία που χαρακτηρίζει την πολιτική κυβέρνηση. Τελικά, λοιπόν, ο αναρχισμός συνοψίζεται σε ένα είδος «κληρικο-φιλελευθερισμού» και είναι η γυαλάδα που καλύπτει τις επιθυμίες «μιας μονάδας που διακατέχεται από το έντικτο να κυριαρχεί – ακόμα και στις συνανθρώπους του.»

Όχι μόνο αυτό, αλλά αντιμετωπίζοντας τα πρακτικά προβλήματα της επίτευξης της «Ελεύθερης Κοινωνίας», η αναρχική φαντασία θα έλιωνε μπροστά στις πραγματικότητες της εξουσίας. «Το Κράτος έπεσε, ζήτω το Κράτος' –ο πιο ριζοσπάστης επαναστάτης αναρχικός δεν μπορεί να ξεφύγει από αυτό. Την επαύριον της επιτυχημένης του επανάστασης θα πρέπει να αναζητήσει μέσα ώστε να προστατεύσει τις 'αναρχιστικές' αντιλήψεις του: και θα έβρισκε τον εαυτό του να προστατεύει τα δικά του συμφέροντα με όλες τις δυνάμεις που θα είχε υπό τον έλεγχό του, όπως ένας αρχιστής: διαμορφώνοντας τους νόμους του και διατηρώντας το Κράτος του, μέχρις ότου κάποιος ειλικρινέστερος αρχιστής κατέφθανε για να τον εκτοπίσει και να τον αντικαταστήσει.»

Παρόλα αυτά, έχοντας εγκατελείψει τον αναρχισμό, η Marsden δεν έχει καμία πρόθεση να επιστρέψει στην αποδοχή της εξουσίας του Κράτους και των νόμων του διότι αυτό θα ήταν σα να σενέχεε

«μια στάση η οποία αρνείται να θεωρεί ιερούς τους νόμους και τα

συμφέροντα (δηλαδή πλήρως ανέγγιχτα και μη αμφισβητήσιμα) με εκείνη που αρνείται να σεβαστεί την ύπαρξη δυνάμεων, των οποίων οι Νόμοι είναι απλώς οι προς τα έξω ορατές ενδείξεις. Πρόκειται για ένα πολύ γενικό λάθος, αλλά ο αναρχικός ειδικά είναι το θύμα του: η μεγαλύτερη ευφυΐα του αρχιστή θα κατανοήσει πως παρότι το να θεωρούνται οι νόμοι ιεροί είναι ανοησία, ο σεβασμός προς κάθε νόμο είναι αποτέλεσμα απλώς της ποσότητας των αντιποίνων που μπορεί να εμπλέκονται, εάν κάποιος τον αψηφήσει. Ο σεβασμός για την 'ιερότητα' και ο σεβασμός 'της δύναμης' βρίσκονται σε αντίθετους πόλους, ο εκτιμών τον έναν είναι ο βερμπαλιστής, ο εκτιμών τον άλλον - ο αρχιστής: ο εγωιστής.»

Συμφωνώ με τη Dora Marsden. Ο αναρχισμός είναι μια κοσμική θρησκεία της λύτρωσης, ενδιαφερόμενη να εξαγνίσει τον κόσμο από την αμαρτία της πολιτικής κυβέρνησης. Οι υποστηρικτές της οραματίζονται μια «ελεύθερη κοινωνία» στην οποία όλες οι πράξεις κυριαρχίας απαγορεύονται. Καθηρμένη από το κακό της κυριαρχίας, η «ανθρωπότητα» θα ζει, όπως λένε, ελεύθερα και αρμονικά και η τωρινή μας «καταπίεση» θα περιοριστεί στις σελίδες των βιβλίων ιστορίας. Όταν, λοιπόν, η Marsden γράφει πως «οι αναρχικοί δεν είναι διαχωρισμένοι με κανέναν τρόπο από τη συγγένεια με την ευλάβεια. Ανήκουν στη χριστιανική Εκκλησία και θα πρέπει να αναγνωρίζονται ως επιλεγμένα παιδιά της χριστιανοσύνης» δεν είναι απλώς επιπόλαιη. Ο αναρχισμός είναι θεωρία για μια ιδανική κοινωνία - το εάν θα είναι κομμουνιστική, μουτσαλιστική ή ατομικιστική λίγη σημασία έχει από αυτή την άποψη - της αναγκαιότητας να απαιτήσουμε την αποκήρυξη της κυριαρχίας, τόσο στα μέσα, όσο και στους σκοπούς. Το ότι αυτό στην πράξη θα απαιτούσε μία άλλη μορφή κυριαρχίας για την πραγμάτωσή του είναι μια αντίφαση όχι άγνωστη σε άλλες θρησκείες - η οποία κατά κανένα τρόπο δε μεταβάλλει την ουσία τους.

Ο συνειδητός εγωιστής, αντίθετα, δεν είναι δέσμιος καμίας απαίτησης για αποκήρυξη της κυριαρχίας και εάν είναι στο πλαίσιο των ικανοτήτων του θα κυριαρχήσει σε άλλους εάν αυτό εξυπηρετεί το συμφέρον του. Το ότι ο αναρχισμός και ο εγωισμός

δεν είναι ισοδύναμα είναι παραδεκτό, αν και απρόθυμα, από τον γνωστό Αμερικανό αναρχικό John Beverley Robinson, -ο οποίος απεικόνισε μια αναρχική κοινωνία με τους πιο δακρύβρεχτους όρους στο έργο του «Ξαναχτίζοντας τον Κόσμο»- στο συνοπτικό του δοκίμιο «Εγωισμός». Παραμερίζοντας τις αναρχικές αρχές, γράφει για τον εγωισμό πως «εάν το Κράτος κάνει πράγματα που τον ωφελούν, θα το υποστηρίξει εάν αυτό του επιτεθεί και καταπατήσει την ελευθερία του, θα το αποφύγει με κάθε δυνατό μέσο, εάν δεν είναι αρκετά ισχυρός ώστε να αντέξει.» Και πάλι, «εάν ο νόμος τυγχάνει να είναι προς το συμφέρον του, θα τον χρησιμοποιήσει εάν εισβάλει στην ελευθερία του, θα τον παραβιάσει τόσο όσο εκείνος πιστεύει πως είναι συνετό να το κάνει. Αλλά δεν έχει καμία υπόληψη για το νόμο ως κάτι υπερκόσμιο.»

Ο Robinson αρνείται έτσι την ισχύ της αναρχικής θέσης περί μη-κυριαρχίας, αφού η ύπαρξη του Κράτους και των νόμων του προϋποθέτει την ύπαρξη ενός μόνιμου μηχανισμού καταστολής. Εάν κάνω χρήση τους για το δικό μου συμφέρον, τότε επικαλούμαι την κατασταλτική τους εξουσία εναντίον οποιουδήποτε στέκει μπροστά σε αυτό που επιθυμώ. Με άλλα λόγια, κάνω χρήση μιας αρχιστικής δράσης για να επιτύχω το σκοπό μου.

Ο εγωισμός, ο συνειδητός εγωισμός, ειδωμένος σαν αυτό που είναι αντί να καταπιέζεται στην υπηρεσία μιας ουτοπικής ιδεολογίας, δεν έχει σε τίποτα να κάνει με αυτό που η Marsden καλώς αποκάλεσε «κληρικο-φιλελευθερισμό». Σημαίνει, όπως το έθεσε στην αντιπαράθεσή της με τον Tucker, «...μια μπανιέρα για τον Διογένη, μια ήπειρο για τον Ναπολέοντα, τον έλεγχο ενός τραστ για τον Rockefeller, όλα όσα επιθυμώ για μένα: εάν μπορούμε να τα αποκτήσουμε.» Δε βασίζεται πάνω σε καμία φαντασία διότι οι υπερασπιστές του γνωρίζουν καλά τη ζωτική διαφορά μεταξύ του «εάν επιθυμώ κάτι πρέπει να το πάρω» και του «να είμαι ικανός να κατορθώσω αυτό που επιθυμώ». Ο εγωιστής ζει ανάμεσα στις πραγματικότητες της εξουσίας στον κόσμο των αρχιστών, όχι ανάμεσα σε μύθους απαρνητών στον φανταστικό κόσμο των αναρχικών.

Sidney E. Parker

Μετάφραση: Niger Lupus Negationis (Nigrum Inferno)

Πηγή: The Anarchist Library

“Πέρα από το ‘Κίνημα’ - Αναρχία!”, DMP

“Ο κόσμος είναι μια βρώμικη και λασπώδης εκκλησία, όπου όλοι έχουν ένα είδωλο να το λατρεύουν φετιχιστικά και έναν βωμό για να θυσιαστούν.” – Renzo Novatore

Ένα κίνημα αναρχικών θα ήταν, νομίζατε, ένα συλλογικό εγχείρημα ατομικής αυτοπραγμάτωσης και ελευθερίας, αμοιβαίας βοήθειας και αλληλεγγύης, ειλικρινούς επικοινωνίας και ατομικής υπευθυνότητας, βίαιης επίθεσης ενάντια σε θεσμούς, διαχειριστές και δομές της κυριαρχίας και της αποξένωσης, ενάντια στον προγραμματισμό της σκέψης και τις ασυνείδητες συμπεριφορές, ενάντια στην αναπαραγωγή της εξουσιαστικής κοινωνίας μέσα στις σχέσεις, τις σκέψεις και τις ενέργειές μας.

Ποια σχέση έχουν με όλα αυτά οι σημερινές ιεραρχίες, οι ιδεολογικές ομάδες, οι μίζερες κλίκες, τα γκέτο ταυτότητας, οι δήθεν ηγέτες, η ανειλικρίνεια και τα πισώπλατα μαχαίρώματα, που βλέπουμε μπροστά μας, αν κοιτάξουμε το αυτοαποκαλούμενο “αναρχικό κίνημα”; Ελάχιστη, εκτός ίσως από τα λόγια ή με μια καχεκτική μορφή. Ξεκάθαρα, το κίνημα γενικά ενδιαφέρεται περισσότερο να

προστατέψει ιδεολογικά κάστρα, να στρατολογήσει ακολουθητές, να διατηρήσει την ασφυκτική άνεση της σκηνης του και, πάνω από όλα, να συνεχίσει το ακίνδυνο χόμπι του, παρά για την αναρχία.

Η περιήγηση και η προσπάθεια να βρεθεί ένα σημείο αναφοράς στο “κίνημα” μπορεί να είναι αποπροσανατολιστική. Νέοι ή καινούριοι σύντροφοι, που μπαίνουν στο “κίνημα” (ή καλύτερα, στη σκηνή), συχνά αρπάζονται από κάποιο brand πολιτικής-πακέτου ή υποχρεώνονται να διαλέξουν ανάμεσα στις λανθασμένες επιλογές των προσφερόμενων προϊόντων, που σερβίρονται στις διάφορες ιδεολογικές ομάδες.

Όποτε ένα σύστημα ιδεών δομείται με μια κυρίαρχη αφαίρεση στο κέντρο -αποδίδοντας ρόλο ή καθήκοντα σε σένα για το δικό του καλό-, αυτό το σύστημα είναι ιδεολογία. Μια ιδεολογία είναι ένα σύστημα καταπιεσμένης συνείδησης, μέσα στο οποίο δεν είσαι πια ένα αυτόβουλο άτομο, αλλά ένα συστατικό, ένα δόντι στον τροχό.

Σε αυτόν τον κόσμο, που βασίζεται στα εμπορεύματα, η εικόνα του εξεγερμένου μπορεί να είναι ένα ακόμα προϊόν, όπως ακριβώς μπορούμε να εμπορευματοποιήσουμε αφηρημένα και να συστηματοποιήσουμε την ίδια την έκφραση των σκέψεων και των επιθυμιών μας στην αποξενωμένη τους μορφή, ως εμπόρευμα, μια ανταλλάξιμη μορφή – ιδεολογία. Ακόμα και όταν, ουσιαστικά πιο εκλεπτυσμένα και επικίνδυνα, δεν συνειδητοποιούμε τι κάνουμε. Στους διάφορους ιδεολογικούς οργανισμούς, στις σκηνές και σε πολλά από τα μίντια των αναρχικών, επιβάλλεται μια στενή συναινετική άποψη για την πραγματικότητα πάνω σε συγκεκριμένες παραμέτρους.

Η ελεύθερη επικοινωνία, που φτάνει πέρα από τα σύνορα των εσωτερικών ομιλιών, κλείνει, με λεκτικές επιθέσεις και διακωμώδηση, φυσικό αποκλεισμό, προειδοποιήσεις για κρατική καταστολή και για μη αποδοχή από την κοινωνία και απλά, με δογματική άρνηση των αιρετικών απόψεων. Όπως οποιοδήποτε lifestyle ή ταυτότητα στο παζάρι της δημοκρατίας, ο αναρχισμός έχει τις δικές του συμφωνίες-πακέτα – γεμάτες θέσεις, απόψεις,

στυλ, δραστηριότητες και προϊόντα, όλα με πρακτικές ετικέτες.

Θα πρέπει να αναφέρω σε αυτό το σημείο, ως κάποιος που αισθάνεται συγγένεια με κάποιους άλλους από την αντισυστημική και εξεγερσιακή τάση ανά τον κόσμο, ότι γνωρίζω πως ο “Εξεγερσιακός Αναρχισμός”, ή οτιδήποτε, μπορεί να μετατραπεί σε δημοφιλή ιδεολογία και, ακόμα πιο εύκολα, σε φαντασιοπληξία ή στυλ. Σίγουρα, αυτό μοιάζει να είναι αλήθεια σε κάποιους κύκλους. Αλλά, ίσως αυτό οφείλεται στην επανερχόμενη επιρροή των διανοητών του Tiqqun και στο βιβλίο τους “Επερχόμενη Εξέγερση” που, όπως το “Το Κάλεσμα”, μοιάζει να έχει επηρεάσει πολλούς νέους ριζοσπάστες, αλλά μοιάζει να έχει γραφτεί από μαρξιστές και πουθενά δεν δίνει αξία στην ατομική ευθύνη, στην ελεύθερη βούληση, στην επιθυμία και στη συνείδηση. Αν η εξέγερσή τους είναι επερχόμενη, η δική μου έχει έρθει, είναι μια ατομική επανάσταση. Το κολεκτιβιστικό μήνυμα της “Επερχόμενης Εξέγερσης” έχει λίγα κοινά με την εξεγερσιακή αναρχία: την επαναστατική θεωρία, που απορρέει από την παθιασμένη εξέγερση του ατόμου να οικειοποιηθεί την πληρότητα της ζωής για τον εαυτό του, επιτιθέμενο εναντίον όλων των ελέγχων και των εκμεταλλεύσεων, βρίσκοντας ομοιότητες και συγγένειες με άλλα άτομα, απ’ όπου πηγάζει η αληθινή κοινότητα – οι φίλοι και οι συνεργοί του αντάρτικου πολέμου εναντίον του συνόλου της αυταρχικής κοινωνίας.

Χωρίς κυρίαρχα συστήματα ηθικής, θεωρίας, αρχών ή κοινωνικών αφαιρέσεων να στέκονται πάνω από το το μεμονωμένο άτομο, ο μηδενιστής αναρχικός επιτίθεται σε όλα τα συστήματα, συμπεριλαμβανομένων των συστημάτων ταυτότητας και ιδεολογίας, ως εμπόδια προς την αυτοπραγμάτωση. Ο αγώνας δεν είναι μόνο ενάντια στην ηγεμονία της κυρίαρχης κοινωνικής οργάνωσης και της γενικευμένης ηρεμίας, αλλά και ενάντια στον κληρονομημένο καταπιεστικό προγραμματισμό και την ισχύ της καθημερινής ζωής κι έτσι, ο αγώνας μας είναι μια διαρκής ένταση, όπου όσα πρέπει να καταστρέψουμε και να ξεπεράσουμε είναι πολύ περισσότερο εμφανή σε σχέση με το πού μπορεί να καταλήξουμε.

Για κάποιους, που αντιμετωπίζουν αυτή την καταπιεστική πραγματικότητα, είναι αρκετό να εμφανιστούν με ένα εναλλακτικό “δίκαιο” και “λογικό” κοινωνικό σύστημα (ή “ουτοπία”) στο κεφάλι τους. Κάποιοι άλλοι απλά το θεωρούν αυτό ως ένα ευχάριστο φανταστικό μέρος, ενώ άλλοι είτε επινοούν είτε (πιο συχνά) ασπάζονται την Α ή τη Β συνταγή (ή “πρόγραμμα”) για κοινωνικό μετασχηματισμό, για τον επαναπρογραμματισμό του κοινωνικού συστήματος. Αυτό είναι, απλά, μια μορφή καταπιεστικής (συστημικής) συνείδησης.

Συχνά, ο οραματισμός και η λεπτομερής επεξήγηση αυτών των εναλλακτικών κοινωνικών συστημάτων (συμπεριλαμβανομένων αυτών πολλών αναρχικών) εναπόκειται σε αυτούς, που λειτουργούν ως διευθυντικά στρώματα αυτής της ταξικής κοινωνίας, η εμπροσθοφυλακή των οποίων είναι υπεύθυνη για την διαρκή κοινωνική αναδόμηση αυτού του σύγχρονου κόσμου. Δημοκρατία στον εργασιακό χώρο, αποκεντρωμένη παραγωγή, “πράσινες” τεχνολογίες, πολυ-πολιτισμός και ούτω καθεξής – όλα είναι πειράματα της κυρίαρχης τάξης, που την ενισχύουν.

Η θεωρητικοποίηση αφηρημένων κοινωνικών συστημάτων -και τα κοινωνικά συστήματα βασίζονται σε αφαιρέσεις- απλά ενδυναμώνουν την κυριαρχία. Αλλά, αν ξεκινήσεις από τη δική σου ζωή και αρνηθείς να είσαι συστατικό για οτιδήποτε, αρνηθείς να εκπροσωπείς άλλους ή να σε εκπροσωπούν άλλοι, αγκαλιάζοντας τη δική σου ανεξερεύνητη μοναδικότητα, γνωρίζοντας ότι όλα όσα αντιμετωπίζεις στη ζωή είναι επιλογές, τότε είσαι κίνδυνος για την εξουσία και την τάξη, ένας ζωντανός μικρόκοσμος της αναρχίας.

Αυτό, λοιπόν, είναι ένα κάλεσμα να αποφύγουμε τις συνηθισμένες ιεραρχίες και κλίκες του επίσημου αναρχικού κινήματος, να αποφύγουμε τα ιδεολογικά συστήματα και τις πολιτικές ταυτότητες, να καταβροχθίσουμε την ευχαρίστηση του να σκεφτόμαστε μόνοι μας, να ακολουθούμε τις επιθυμίες μας, την αξιοπρέπεια του να

ακολουθούμε ως το τέλος τις άγνωστες πτυχές της αλήθειας, της άρνησης και του πάθους, να μη βάζεις τίποτα αφηρημένο πάνω από τον εαυτό σου. Στον πόλεμο μέχρι τέλους, μόνο οι επιλογές μετράνε και μόνο εσύ είσαι υπεύθυνος για τις επιλογές που κάνεις.

Εξερεύνησε τα αισθήματα και τις σκέψεις σου, εξάλειψε όλα τα ηθικά και ιδεολογικά συστήματα από τον εαυτό σου, συνειδητοποίησε ότι η “κοινή λογική” (ή αλλιώς ο ορθολογισμός της κοινωνικής συναίνεσης) είναι το ισχυρότερο στήριγμα του υπάρχοντος, μη φοβάσαι το πού σε οδηγεί ο εσωτερικός σου (και εξωτερικός) αγώνας.

Σπάσε όλα τα είδωλα, ακόμα και, κυρίως, τα “επαναστατικά” είδωλα!!

DMP

Το κείμενο δημοσιεύτηκε στο τεύχος 9 του περιοδικού 325 και στη μπροσούρα “Anarchy – Civil or Subversive?: A Collection of Texts Against Civil Anarchism” των εκδόσεων Dark Matter σε συνεργασία με το 325.

Μετάφραση: Inter Arma

“Χωρίς σκοπό”, Zo d’Axa

“Για περίμενε ένα λεπτό”, λέει ο κόσμος, “ποιος είναι ο σκοπός τους;”

Και ο καλοπροαίρετος ερωτών ανασηκώνει τους ώμους, σημειώνοντας πως υπάρχουν άνθρωποι, ανυπότακτοι στις χρήσεις, στους νόμους και τις απαιτήσεις της κοινωνίας, οι οποίοι παρ’ όλα αυτά δεν παρουσιάζουν ένα πρόγραμμα.

“Για ποιο πράγμα ελπίζουν;”

Αν τουλάχιστον αυτοί οι αρνητές χωρίς πιστεύω μπορούσαν να δικαιολογηθούν ως φανατικοί. Και όχι, η πίστη δε θέλει πια να είναι τυφλή. Συζητάνε, κάνουν λάθη, ψάχνουν. Οικτρή τακτική! Αυτοί οι ακροβολιστές του κοινωνικού πολέμου, αυτοί που δεν έχουν σημαία είναι τόσο διεστραμμένοι ώστε να μην ισχυρίζονται ότι έχουν τη συνταγή για την παγκόσμια πανάκεια, τη μία και μοναδική. Ο Μανγκίν είχε πιο πολύ μυαλό...

” Και σε ρωτάω: τι θέλουν για τον εαυτό τους;”

Ας μη μιλήσουμε καν γιαυτό. Δε ψάχνουν εξουσιοδοτήσεις, θέσεις ή να εκλεγούν πουθενά. Δεν είναι υποψήφιοι. Τότε τι; Μη με κάνεις να γελάω. Αντιμετωπίζονται με περιφρόνηση, μια περιφρόνηση αναμεμιγμένη με συμπόνια.

Και εγώ υποφέρω από αυτήν την υποτίμηση.

Υπάρχουν λίγοι από εμάς που νιώθουμε πως ίσα-ίσα μπορούμε να δούμε τις αλήθειες του μέλλοντος.

Τίποτα δε μας συνδέει με το παρελθόν, άλλα το μέλλον δεν είναι ξεκάθαρο.

Και έτσι συνεχίζουμε, θεωρούμενοι ξένοι, και

είναι και εδώ και εκεί, παντού είμαστε ξένοι.

Γιατί;

Επειδή δε θέλουμε να διηγηθούμε νέες κατηχήσεις και ιδιαίτερα δε θέλουμε να υποκριθούμε ότι πιστεύουμε στο αλάθητο των δογμάτων.

Θα χρειαζόταν να είμαστε αποτρόπαια αυτάρεσκοι για να δεχτούμε μία ομάδα θεωριών χωρίς επιφύλαξη. Και δεν είμαστε τόσο αυτάρεσκοι. Δεν υπήρξε καμία Αποκάλυψη. Κρατούμε τον ενθουσιασμό μας παρθένο για μία φλόγα. Θα έρθει;

Η εξουσιαστική κοινωνία μας είναι μισητή και ετοιμαζόμαστε για το πείραμα μιας ελευθεριακής κοινωνίας.

Αβέβαιοι για τα αποτελέσματά της, ανυπομονούμε για την προσπάθεια, την αλλαγή.

Αντί να τελματώνουμε σε αυτόν το γερασμένο κόσμο, όπου ο αέρας είναι βαρύς, που τα συντρίμια καταρρέουν σαν να πρόκειται να μας θάψουν, επισπεύδουμε την τελειωτική κατεδάφιση.

Πράττοντας έτσι, επισπεύδουμε μία Αναγέννηση.

Το “Χωρίς Σκοπό” είναι κείμενο του Γάλλου αναρχοατομικιστή επαναστάτη Zo d'Axa (Alphonse Gallaud de la Pérouse) από το έργο De Mazas a Jérusalem που εκδόθηκε στο Παρίσι το 1895.

“Ύμνος στο Χάος”, E Martucci

Ο ελευθεριακός κομμουνισμός, ιδιαίτερα στις χώρες της Λατινικής Αμερικής, είναι επίσης γνωστός και με το όνομα «αναρχικός κομμουνισμός». Δεν είναι. Απεναντίας, οι δύο λέξεις αντιφάσκουν.

Ο κομμουνισμός σηματοδοτεί μια κοινωνική κατάσταση, στην οποία τα μέσα παραγωγής και όλα τα υλικά αγαθά ανήκουν στη μάζα των ανθρώπων, που ταυτίζονται με το σύνολο ή την πλειοψηφία της κοινωνίας. Όλοι έχουν τα αγαθά τους, που διατίθενται σύμφωνα με τον τρόπο, που αποφασίζεται από αυτούς που κυβερνούν και το νόμο των οποίων όλοι πρέπει να υπακούουν.

Η αναρχία σημαίνει την απουσία κυβέρνησης: δηλαδή, μια κατάσταση πραγμάτων, στην οποία το άτομο δεν είναι υποχρεωμένο στην υπακοή κανενός, ζει όπως θέλει και περιορίζεται μόνο από την έκταση της δύναμής του. Χρησιμοποιεί ηθικά και υλικά αγαθά με τον συγκεκριμένο τρόπο που προτιμά, χωρίς να χρειάζεται να πάρει την έγκριση από τους συνανθρώπους του.

Μια υπόθεση λέει ότι η καθολική πραγμάτωση της αναρχίας θα επέστρεφε τον άνθρωπο στη φύση. Θα δημιουργούσε μια ισορροπία, ωστόσο ασταθή, μεταξύ των ατόμων, που – παρακινήμένα από την ελεύθερη ζωή, την ανάγκη να επιβιώσουν και ενισχυμένα απ’ τον αγώνα – θα ήταν σε θέση να περιέχουν ο ένας τον άλλον και να ζουν χωρίς κυβέρνηση.

Ο κομμουνισμός, από την άλλη, ακόμη κι αν δεν είναι εξουσιαστικός και Μαρξιστικός, αλλά ελευθεριακός και όπως του Κροπότκιν, θα ήταν μια κοινωνία, στην οποία η νομοθετική και η εκτελεστική εξουσία ασκείται είτε από τις ακέφαλες μαζικές συνελεύσεις (λαϊκισμός), είτε από τους αντιπροσώπους, που εκλέγονται από τις μάζες (δημοκρατία). Και οι δύο θα σήμαιναν ότι το άτομο κυριαρχείται από τους πολλούς. Και αυτό θα ήταν μια κυβέρνηση χειρότερη από οποιαδήποτε άλλη, είτε από έναν είτε από λίγους, γιατί η μάζα είναι ηλίθια,

θηριώδης, τυραννική και χειρότερη κι από το ευτελέστερο άτομο.

Πώς θα μπορούσε ο ελευθεριακός κομμουνισμός να επιτευχθεί; Θα μπορούσε μέσω του απόλυτου κομφορμισμού στη βιομηχανική κοινωνία, που ο άνθρωπος έχει ήδη κατορθώσει. Αυτό θα περιόριζε όλους σε μια μηχανιστική ισότητα, όπου νιώθουν, σκέφτονται και ενεργούν πανομοιότυπα – κάνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο τον έλεγχο και την καταστολή από το Κράτος περιττή. Έπειτα, θα υπήρχε μια τυποποιημένη αναρχία.

Ή θα μπορούσε να γίνει μέσω μιας νέας οργάνωσης: άτομα ενωμένα από κατηγορίες σε ομοσπονδίες, οι ομοσπονδίες σε κοινότητες, οι κοινότητες σε περιφέρειες, οι περιφέρειες σε εθνότητες, οι εθνότητες στη Διεθνή. Επικεφαλής καθενός μια ντιρεκτίβα ενδεδυμένη με το κύρος και τη δύναμη, ώστε να γίνεται σεβαστή από οποιοδήποτε άτομο αποκλίνει από την απόφαση της πλειοψηφίας. Ως εκ τούτου, ένα Κράτος, που δε θα λεγόταν Κράτος, αλλά θα ήταν, παρ' όλα αυτά, ένα πλήρες ιεραρχίας, νόμων και αστυνομίας.

Και, επίσης, με φυλακές. Ο Μαλατέστα έγραψε στο δοκίμιό του «Αναρχία» ότι φυλακές-νοσοκομεία θα υπήρχαν, στα οποία οι παραβάτες θα θεωρούνται παράφρονες, «θα περιορίζονται και θα θεραπεύονται».

Θυμάμαι ότι σε μια πολεμική, που είχα μαζί του στην *Umanta Nova* το 1922, έγραψε: «Ο Martucci, στο όνομα των ιερών δικαιωμάτων του ατόμου, δε δέχεται ότι εξακολουθεί να υπάρχει το ενδεχόμενο βλάβης ενός άγριου δολοφόνου ή ενός βιαστή παιδιών.»

Απάντησα ότι ο δολοφόνος και ο βιαστής θα μπορούσαν να αφεθούν ελεύθεροι σε μια απομακρυσμένη περιοχή ή σε ένα ακατοίκητο νησί, αλλά όχι να υποφέρουν σε φυλάκιση, που θα ήταν αντι-αναρχική. Στο βιβλίο μου «Το Λάβαρο του Αντίχριστου» έγραψα:

Το πρόσχημα της θεραπείας, της διόρθωσης ή του σωφρονισμού

είναι εξαιρετικά απεχθές, διότι αναγκάζει ένα άτομο, που θέλει να παραμείνει όπως είναι, να γίνειαυτό που δεν είναι και δε θέλει να είναι.

Πάρτε έναν τύπο σαν την Clara του Octave Mirbeau, πείτε της πως πρέπει να υποβληθεί σε θεραπεία για να καταστρέψει τις διεστραμμένες και ανώμαλες τάσεις της, οι οποίες είναι κίνδυνος για εκείνη και για τους άλλους. Η Clara θα σας απαντούσε πως δε θέλει να θεραπευτεί, πως θέλει να μείνει όπως είναι, ρισκάροντας κάθε κίνδυνο, γιατί η ικανοποίηση των ερωτικών της επιθυμιών, ερεθισμένη από τη μυρωδιά του αίματος και το θέαμα σκληρότητας, της δίνει μια τόσο έντονη ικανοποίηση, ένα τόσο δυνατό συναίσθημα, που θα ήταν αδύνατο, εάν μεταμορφωνόταν σε μια κανονική γυναίκα και περιοριζόταν στους συνηθισμένους και άνοστους πόθους.

Ούτε τα κανονικά άτομα είναι κατά βάση καλά, όπως θέλουν να πιστεύουν οι ελευθεριακοί κομμουνιστές. Ο άνθρωπος από τη φύση του είναι ένα συνονθύλευμα διαφορετικών ενστίκτων και αντιτιθέμενων τάσεων, τόσο καλών όσο και κακών και έτσι θα παραμείνει σε κάθε είδους περιβάλλον ή κοινωνία.

Ο ελευθεριακός κομμουνισμός δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα σύστημα φεντεραλισμού και όπως όλα τα κοινωνικά συστήματα, θα καταπίεζε το άτομο με ηθικούς και νομικούς περιορισμούς. Μόνο η επιπολαιότητα ενός Προυντόν θα μπορούσε να δώσει σε ένα τέτοιο σύστημα το όνομα της «αναρχίας», η οποία, αντιθέτως, σημαίνει την άρνηση κάθε κυριαρχίας από ιδέες ή από ανθρώπους.

Οι αναρχικοί αντιτάσσονται στην εξουσία, τόσο από κάτω όσο και από πάνω. Δεν απαιτούν εξουσία για τις μάζες, αλλά επιδιώκουν να καταστρέψουν κάθε εξουσία και να αποσυνθέσουν αυτές τις μάζες σε άτομα, που θα είναι κύριοι της ζωής τους. Επομένως, οι αναρχικοί είναι οι πιο καθοριστικοί εχθροί παντός τύπου κομμουνισμού και εκείνοι, που ομολογούν ότι είναι κομμουνιστές ή σοσιαλιστές, δε μπορεί να είναι αναρχικοί.

Η αναρχία είναι η συνάθροιση αναρίθμητων και ποικίλων μορφών ζωής, που βιώνονται στη μοναξιά ή στην ελεύθερη ένωση. Είναι το σύνολο των εμπειριών μεμονωμένων αναρχικών, που προσπαθούν να βρουν νέους τρόπους μη-αγελαίας διαβίωσης. Είναι η ταυτόχρονη και πολύχρωμη παρουσία κάθε διαφορετικού τρόπου πραγμάτωσης, που χρησιμοποιείται από ελεύθερα άτομα, ικανά να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους. Είναι η αυθόρμητη ανάπτυξη των φυσικών όντων.

Σε αυτήν θα διαπιστώσει κανείς ότι τα πάντα είναι ισοδυναμία και ισορροπία: η σύγκρουση και η συμφωνία, το κτήνος και η ιδιοφυΐα, το μοναχικό και το ετερόκλητο – όλα θα έχουν την ίδια αξία. Θα μπορεί κανείς να ορίσει τα αντίθετα με την ίδια λέξη: «εμβριθής» μπορεί να είναι η κορυφή και ο πυθμένας, το ύψος ή το βάθος.

Στην ουσία, η αναρχία θα σήμαινε τη νίκη του πολυμορφισμού, ο οποίος είναι αντίθετος με το μονισμό όλων των κοινωνικών συστημάτων, συμπεριλαμβανομένου του ελευθεριακού κομμουνισμού.

Κάποιοι υποστηρίζουν ότι ελλείψη διακυβέρνησης και νόμων θα είχαμε να αποτελειώσουμε το θρίαμβο του *bellum omnium contra omnes*: τον πόλεμο όλων εναντίον όλων. Κάνουν λάθος.

Σε έναν ελεύθερο κόσμο, πάντα θα υπάρχει αγώνας, ο οποίος είναι άφθαρτος, διότι είναι φυσικός. Αλλά, θα ήταν ένας αγώνας μεταξύ των περίπου ίσων δυνάμεων των ανθρώπων, ενισχύμενος από το νατουραλισμό.

Κατά τη διάρκεια μιας μακράς πολεμικής, που είχε μαζί μου μεταξύ 1948 και 1950, ο Mario Mariani προσπάθησε να αποδείξει ότι σε μια κατάσταση αναρχίας, ο πόλεμος μεταξύ των ανθρώπων θα αυξηθεί: «Αν σήμερα ένας άνθρωπος δε φοβάται να επιτεθεί στο συνάνθρωπό του και τον αστυνομικό, που στέκεται πίσω του, δε θα έχει σίγουρα κανένα φόβο, αν εξαλείψω τον αστυνομικό. Αλγεβρικά μιλώντας, αν ο Α δε φοβάται τον Β παρά τον Γ, θα φοβάται ακόμη λιγότερο, αν ο Β είναι μόνος.»

Η απάντησή μου ήταν: Σήμερα ο Α δε φοβάται τον Β παρά τον Γ γιατί ξέρει ότι και οι δύο στερούνται αποφάσεως και ισχύος. Ο Β τις εκχωρεί επειδή βασίζεται στον Γ για την υπεράσπισή του. Και ο Γ τον προστατεύει, όχι επειδή έχει κάποιο ζωηρό συναίσθημα ή έντονο ενδιαφέρον, αλλά μόνο επειδή αφορά την εμπορική του συναλλαγή. Ως εκ τούτου, ο ίδιος δεν εμπνέει και πολύ φόβο. Εκατοντάδες αστυνομικών στο Παρίσι απέτυχαν να συλλάβουν τον Jules Bonnot, τον ιεργκαλιστή, ζωντανό και έπρεπε να ξεκινήσουν μια επίθεση στο σπίτι του, προκειμένου να τον σκοτώσουν. Είναι αλήθεια ότι πίσω από αυτήν την προστασία, υπάρχει η μηχανή της κοινωνικής καταστολής με τρομερά μέσα στη διάθεσή της, αλλά ο παραβάτης του σήμερα υποτιμά τη συλλογική οργάνωση και ελπίζει πάντα να της ξεφύγει ή να αποφύγει τον εντοπισμό.

Ξανά, αν ο Α βρει τον Β αποφασισμένο όπως ο ίδιος, τότε οι δυνάμεις τους θα είναι ισοδύναμες. Η περίπτωση είναι σαφής και δεν αφήνει περιθώρια ψευδαίσθησης. Τη στιγμή εκείνη, η διένεξη μεταξύ τους θα επιλυθεί.

Η αναρχία, λοιπόν, δεν είναι ούτε συνεχής πόλεμος, που θα βάρυνε τον καθένα, ούτε κοινωνική αρμονία, που θα τους αποδυνάμωνε όλους, αν ήταν δυνατόν (πράγμα το οποίο δεν είναι, λόγω της ποικιλομορφίας των επιμέρους τύπων και των αντικρουόμενων αναγκών και φιλοδοξιών τους).

Αν η ιστορία δεν είναι μια απέραντη διεργασία, όπως πιστεύω ακράδαντα, τότε, όταν εξαντλήσει τον κύκλο της, θα εξαφανιστεί ανοίγοντας τον δρόμο για την αναρχία.

Αν, από την άλλη, η ιστορία διαρκεί, τότε ο αναρχισμός παραμένει - δηλαδή, η αιώνια εξέγερση του ατόμου εναντίον μιας ασφυκτικής κοινωνίας. Αποδεικνύοντας έτσι την αθανασία της εν λόγω "τάσης προς το χάος", που ο δικηγόρος d'Anto βρίσκει τόσο αξιοθρήνητη, αλλά για μένα είναι αξιέπαινη.

Μεταξύ της ένωσης και της οργάνωσης, υπάρχει η ίδια διαφορά, όπως μεταξύ μιας ελεύθερης ένωσης και του γάμου. Την πρώτη μπορώ να τη διαλύσω όταν θέλω, το δεύτερο δε μπορώ να το διαλύσω ή μπορώ να το διαλύσω μόνο υπό όρους και με ορισμένες άδειες.

Δεν είναι με την οργάνωση σε κόμματα και συνδικάτα, που αγωνίζεται κανείς για την αναρχία, ούτε με τη μαζική δράση, η οποία, όπως έχει αποδειχθεί, ανατρέπει έναν στρατώνα μόνο για να δημιουργήσει έναν άλλο. Είναι από την εξέγερση, που κάνουν τα άτομα μόνα τους ή σε μικρές ομάδες, που αντιτίθενται στην κοινωνία, που παρακωλύεται η λειτουργία της και προκαλείται η διάλυσή της.

Αυτό το άρθρο πρωτοεμφανίστηκε στο Minus One: An Individualist Anarchist Review, #26

————

Μετάφραση: Inter Arma

“Σπασμένα βιολιά...”, Ορνέλα Μπλακ

«Κάθε λύση φαίνεται ασήμαντη σ’ αυτόν που δεν καταλαβαίνει το πρόβλημα»

Nicolás Gómez Dávila

«Τι κρίμα οι βλάκες να είναι τόσο σίγουροι, και οι έξυπνοι τόσο διστακτικοί!»

Bertrand Russell

«Δεν μπορείς να κόψεις στα μέτρα σου τις καταστάσεις που αντιμετωπίζεις στη ζωή, αλλά μπορεί να κόψεις στα μέτρα σου τη στάση και τη νοοτροπία σου για να αντιμετωπίσεις αυτές τις καταστάσεις»

SigSiglar

Αδερφέ/ή, όπου και αν πηγαίνεις κουβαλās τα βάρη σου και πάνω από όλα δεν μπορείς να απαλλαγείς από τα όποια κιλά έχεις την εκάστοτε στιγμή. Εκτός και αν ακρωτηριάσεις μόνος σου ένα παράπλευρο κομμάτι του Είναι σου, αλλά -πίστεψε με- κάτι τέτοιο δεν ενδείκνυται για πλείστους λόγους. Αρκετές πληγές και απώλειες έχει καταγράψει ο πιο πρόχειρος αριθμομετρητής της συνείδησής μας... Εκεί στο ψηλότερο σημείο της προαιώνιας γέφυρας, που έχτισαν με τα δικά τους χέρια -πεισσωμένοι για άγνωστο λόγο- άνθρωποι που εκπροσωπούσαν τις πιο εργασιομανείς πτυχές ενός κάργα λουφαδόρικού είδους, πατάς το pause και το στίγμα του gps σου παραμένει σταθερό. Δεν είναι κακό αυτό! Μπορεί κάποιος να σκεφτούν πως απενεργοποίησες -με την πρόθυμη βοήθεια του πιο χρήσιμου ή της πιο χρήσιμης σου συγκατοίκου- το μηχανισμό της Ψυχής για να απελευθερώσεις το σώμα σου.

Ακόμα και αν έγινε το αντίθετο, οι συνθήκες είναι υπέρ σου. Εκμεταλλεύσου τις! Μένεις όρθιος/α εκεί και δεν αισθάνεσαι το χειρότερο, παρότι δεν είσαι τόσο καλά, όσο θα σου υπαγόρευε ο εαυτός σου. Όχι, γιατί το λες, αλλά γιατί ισχύει! Θα προτιμούσες το πάρκο να μην ήταν άδειο, ή να μην ήταν κατεστραμμένο,

γιατί ο πόθος σου είναι η καταστροφή να αφορούσε σε κάθε τι το άδειο σε αυτήν την πουτάνα τη ζωή -εκτός του πάρκου, γιατί ο βηματισμός της χήνας δικαίως σου μοιάζει προτιμότερος από τα σαθρά περπατήματα των μέτριων... Κατάλαβες, όμως, πως οι ατομικές προθέσεις δεν μπορούν να βιάσουν τη λογική;

Αν κοιτάξεις ψηλά θα δεις σύννεφα -χωρίς ο υδροφόρος ορίζοντας να προμηνύει κάποια όξινη βροχή-, αν κοιτάξεις πίσω θα διαπιστώσεις ένδοξες στιγμές, στις οποίες οφείλεις να επενδύσεις στο χρηματιστήριο του αυτοσεβασμού, χωρίς να είναι απαιτητό να τις μετατρέψεις σε ψηφιακό αρχείο... Και, αν κοιτάξεις μπροστά; Πριν προσπαθήσεις να δεις το παραμικρό, δες μέσα σου. Ηρέμησε. Χαλάρωσε. Chillout, που λένε και οι νεόκοποι εκμοντερνιστές-όψιμοι διαφημιστές τηςπραμάτειας των άπειρων συγκαμένων εγκεφαλικών κυττάρων των σύγχρονων ανθρώπινων τύπων, που θυμίζουν ποτάμι που ξεχείλισε - αλλά τα νερά του κατευθύνονται στα φρεάτια των μητροπολιτικών κωμειδυλλίων, με την ευκολία που σπουδαία λόγια προφέρονται από γελοία στόματα... Μην αισθάνεσαι την ανάγκη να υπερασπιστείς τον εαυτό σου για τίποτα.

Εγώ, που στα λέω αυτά, πολλάκις τραντάζομαι και αργώ να γαληνεύσω. Το ομολογώ, χωρίς να έχω κανένα περίστροφο στον άσπρο κρόταφο της πλήξης μου... Ίσως, μόνο όταν ξεχνιέμαι με τις ενέσεις που γίνονται με δανεικές σύριγγες, ή απλά όταν κοιμάμαι σε κρεβάτια που τα σεντόνια τους έχουν τον ιδρώτα των πνευματικών μου συγχύσεων και το αίμα των σωματικών μου αποστασιών... Αλλά, δεν ξέρω, και μάλλον δεν θέλω να μάθω, πού στο διάβολο βρίσκω τη δύναμη, δεν απαντάω πια ποτέ σε τέτοιες ερωτήσεις. Γιατί, μέσα σου, βρίσκονται οι απαντήσεις που σε αφορούν. Δες τες με τα μάτια της κουκουβάγιας, με το βλέμμα της ύαινας, με τη δύναμη της αρκούδας, με την υπεροψία του αετού, με την πονηριά του γερακιού, με την ταχύτητα του τσιτάχ, μα και με την αποτελεσματικότητα του τσακαλιού. Σφίξε τη γροθιά, βγάλε τη τσίμπλα από την ψυχή, και καθάρισε τα ματόκλαδα σου...

Δεν είναι ανάγκη να προτιμάς το Φως του Ήλιου από το Φως του Φεγγαριού. Μάθε, απλά, στο σκοτάδι να κρατάς τα δικά σου κεριά και τον δικό σου αναπτήρα, για να μπορείς να πλησιάζεις τα διάσπαρτα τζάκια του διαρκούς Χειμώνα χωρίς ενοχές και κάθε είδους ντροπές, χωρίς να χρειάζεται να ψάχνεις στα βλέμματα των άλλων ψήγματα της πραγματικής τους εντύπωσης για σένα, χωρίς να σου ζητήσει ποτέ κανείς να φέρεις τα καυσόξυλα... Η κατανόηση θα σε προστατεύσει από το κρύο, η αίσθηση του μέτρου θα σε ζεστάνει όσο πρέπει και η προνοητικότητα θα μετατρέψει τις περιοδείες σου σε ταξίδια εκπαιδευτικά και αναψυχής, συνάμα.

Μόνο τότε ο Άτλαντας θα ανοίγεται και θα ξεφυλλίζεται από σένα, ενώ -κατά τα φαινόμενα- θα μπορείς να απολαμβάνεις το γαλάζιο του χαρτιού, νιώθοντας τη δροσιά της αύρας και του αλάτινου νερού του πραγματικού φυσικού τοπίου. Και θα φαντάζεσαι -με περίσσεια χαρά- το εγώ σου να περπατάει -αντιγράφοντας ακόμα και το χαμαιλεοντισμό των ηρώων των πιο σπουδαίων έργων του χτες- στα δάση των βουνών, αυτών που αποτυπώνει σε κλίμακες ο γεωγραφικός οδηγός, που «απαλλοτριώσεις» από το πολυσύχναστο πολυκατάστημα του κέντρου της Ακαλαισθησίας και της Ανεπάρκειας... Έχοντας αφήσει πίσω σου κάθε τι το λούτρινο, για να έχουν κάτι να παίζουν αυτοί που έχουν εθιστεί να κρατάνε πάντα στα χέρια τους τα Ευαγγέλια της ένδειας και της μαζικής παράνοιας... Οι ήχοι των λέξεων είναι αυτοί που θα ανεβάσουν τις κουρτίνες, οι ήχοι των πράξεων είναι αυτοί που θα σε κάνουν να απολαύσεις το θεατρικό έργο, ακόμα και αν δεν μπορείς να αναγνωρίσεις τους ηθοποιούς, λόγω του θολώματος, που προκαλεί η κάπνα της πρόζας και του κακοκαρδισμένου από έωλες ψυχές.

Μην αγνοείς ποτέ, όμως, πως ενώ μπορεί τις λευκές κουρτίνες της αβασάνιστης προβολής ενίοτε να τις ανεβάζουν και να τις κατεβάζουν πολλά χέρια λερώνοντας τες, η απόλαυση παραμένει ατομική υπόθεση -ακόμα και αν τα χέρια σου δεν είναι καθαρά... Και αν έσπασες συνειδητά και με απύθμενο μένος, σε ανύποπτη στιγμή, το παλιό βιολί σου, μην ξεχνάς πως μπορείς να βρεις άλλο και μάλιστα

να δεθείς περισσότερο μαζί του. Γιατί, τότε, θα κοιτάς τη ζυγαριά και θα χαμογελάς, πίνοντας «στην υγεία» των σπασμένων βιολιών των άλλων και ψάχνοντας εναγωνίως ένα μολύβι για να καταγράψεις τις καινούριες αρμονίες της πιο ώριμης μουσικής που εμπνεύστηκες ποτέ...

Για τελευταία φορά,

Ορνέλα Μπλακ

Αθήνα, Σεπτέμβριος 2015